

vi nu altså i de nordiske lande frit kan uddanne os på de forskellige universiteter. I den forbindelse er der dukket nogle problemer op med, at Finland og Norge sender flere studenter til de øvrige lande, end de modtager den anden vej; men det er noget, man finder ud af. Det har selvfølgelig nogle økonomiske konsekvenser.

Den nordiske dimension skal vi ikke glemme. Den lever, og den har det godt, og det synes jeg også man kunne have nævnt. Det er noget, vi savner i redegørelsen.

Derefter kan man gå ud og se på den europæiske og den internationale dimension, og gør man det, så mangler der i hvert fald kundskaber hos danske børn og unge om geografien ude omkring i verden. Hvis ikke man kan geografien, hvis ikke man kender til lande, byer, floder og bjerge, hvis ikke man har en hel masse af den paratviden, som systematisk er lagt for had gennem 20-30 år, så er den internationale dimension da ikke i orden. Det er noget, der må oprustes.

Så vil jeg kommentere enkelte ting i redegørelsen. På side 13 står der noget om elevrejser på de gymnasiale uddannelser, gymnasier og hf og den slags, og dér står, at der er behov for en opstramning. Det faglige udbytte er for ringe i forhold til det sociale, står der et sted, tror jeg; det er en pæn måde at sige det på. Vi er fuldstændig enige i, at der skal ske en opstramning omkring tidsforbrug, planlægning og undervisningsrelevans. Det skal ikke bare være ferieophold. Det giver ikke meget international dimension.

Endvidere lægger vi megen vægt på i Det Konservative Folkeparti, at der sker en styrkelse af studievejledningen. Det danske uddannelsessystem er mere kompliceret end nogen sinde. Der er så mange muligheder – og det er godt – og nu er der også mange muligheder for at kombinere med uddannelser i udlandet, og de øges. Herinde ønsker vi også, de skal øges, men det betyder, at behovet for den enkelte for at få et overblik er større end nogen sinde, et overblik over: hvilke muligheder har jeg med mine interesser for den uddannelse, jeg ønsker? Det er klart, at her må der ske en styrkelse, og jeg vil gerne høre, hvilke tanker ministeren mere konkret har på det område.

Der er også behov for at udbygge meritoverførselssystemet. Det, at man kan tage noget af en uddannelse i udlandet og få det godskrevet og kan bygge videre på det herhjemme eller omvendt, kræver jo ikke en standardisering af

uddannelserne, men det kræver, at man kortlægger og vurderer og evaluerer, sådan at man har nogle byggeklodser, man kender til og kan bygge oven på hinanden.

Og i den forbindelse er det jo rigtigt, som der står i redegørelsen, at der er behov for, at de eksamensbeviser – og det skal vi jo have så hurtigt som muligt – som man har med hjemmefra, også er på fremmede sprog. Der er behov for, når man kommer til Tyskland, til Frankrig, til England, til USA, til andre lande, at man så kan fremlægge et bevis på, hvad man har studeret, hvilke eksaminer man har bestået og med hvilke karakterer, på det pågældende lands sprog. Det er stadig væk et problem for mange, et akut problem.

Omkring mobiliteten må man selvfølgelig fjerne de barrierer, der er for, at man kan komme ud og virke og forske og studere i andre lande, og at andre kommer til os. Der er jo bl.a. skattemæssige barrierer for at få forskere til Danmark. De må fjernes. Hvilke tanker har man på det område?

Lad mig så knytte nogle bemærkninger til den fri ungdomsuddannelse, som ikke er noget stort område, men det er et nyt område, og det kan være et ganske spændende område. Der står, at næsten 50 pct., altså næsten halvdelen, af dem, der er på den fri ungdomsuddannelse, har indlagt en eller anden form for udlandsophold i uddannelsen, og det lyder jo fint og godt.

Nu har jeg konkret kendskab til et eksempel på én, der som et led i sin fri ungdomsuddannelse er i Thailand for at lære thai og studere kulturerne derude; og der følger altså et menneske fra det danske uddannelsessystem efter, som skal ud og checke, hvordan det nu går til ude i Thailand på sådan et ophold, der varer sådan en 14 dage. Hvis det i regnskaberne står opført som udgifter, der styrker internationaliseringen, så synes jeg, det er grove løjer. Der skal styr på tingene. Det skal ikke være ferieophold.

Så vil jeg spørge, i hvilket omfang man kunne tænke sig at foretage evaluering af det danske uddannelsessystem udefra, ekstern evaluering.

Vi har jo haft lidt af det på folkeskoleområdet, i kraft af at vi har deltaget i den internationale læseundersøgelse, og den gav jo et lammende resultat, for så vidt angår børn på 3. klassetrin. Så vidt jeg husker, var børn i Trinidad og Tobago, Indonesien og Venezuela dårligere til at læse end danske børn, og de fleste var altså bedre. Men den form for undersøgelse er jo nyttig, for